

Vážený pán minister,
vážený pán prezident Hasičského a záchranného zboru,
vážený pán riaditeľ Horskej záchrannej služby,
milí naši záchranári,

dovoľte mi privítať vás v Prezidentskom paláci a vyjadriť hlbokú úctu a vďaku za to, že vás máme.

Vrátili ste sa z južného Turecka, kde ste pomáhali po najsilnejšom zemetrasení, ktoré bolo v tejto oblasti zaznamenané. Prvé správy o ňom sme dostali v približne rovnakom čase. Vy, ktorí ste si vybrali povolanie zachraňovať životy, ste sa na rozdiel od nás ostatných museli v priebehu niekoľkých chvíľ rozhodnúť, či opustíte svoje domovy a vyberiete sa do neznámeho prostredia. Každý deň sme sledovali, ako sa vám darí, a dúfali sme v pozitívne správy. Mnohým utkvejú v pamäti slová jedného z vás, že takú hrôzu ešte nezažil.

Čítali a počuli sme o výzvach, ktorým ste na mieste čelili, a o profesionalite, s ktorou ste ich zvládli. Žiaľ ste sa dostávali aj do konfliktných situácií, aj keď boli z ľudského hľadiska pochopiteľné. O to som radšej, že vás tu dnes vidím v dobrom stave, a dúfam, že sa zotavia aj vaše záchrannárske psy, ktoré zohrali tak kľúčovú úlohu pri lokalizovaní preživších.

Zemetrasenie je druh udalosti, ktorej nemožno predísť. Dá sa však pripraviť na jej dôsledky. Som presvedčená, že aj vaša skúsenosť pomôže nášmu štátu lepšie zvládať krízové situácie spôsobené prírodou aj človekom.

Ďakujem za vaše nasadenie v Turecku, ako aj za ochotu hovoriť o tom, čo ste tam zažili, a ako prežívate svoju prácu. Nám ostatným pomáhate nielen si uvedomiť hodnotu vašej práce, ale aj sa zamyslieť nad tým, ako by sme konali, keby niekto potreboval našu pomoc.